

Arrest

nr. 287 587 van 14 april 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. TASDEMIR
Statiestraat 148/GV
2600 ANTWERPEN-BERCHEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2023 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. TASDEMIR en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnisch Turkse afkomstig uit Ali Koch (gemeente Radovich, Noord-Macedonië) en bezit het Noord-Macedonisch staatsburgerschap. Op 9 november 2020 verzocht u in België een eerste maal om internationale bescherming. U haalde daarbij aan dat u gescheiden bent, dat uw ex-echtgenoot de voogdij over jullie kinderen kreeg, dat hij u niet toestaat contact te hebben met uw kinderen ondanks het bestaan van een omgangsregeling, dat u meermaals aangerand werd door uw broer H. (...), dat u een relatie kreeg met een zekere M. (...) die u evenwel verkocht voor seks aan andere mannen, en dat M. (...) u, nadat u hem had verlaten, bedreigde u te zullen doden indien u niet naar hem zou terugkeren. Door deze

problemen en door uw gebrek aan financiële middelen om rond te komen week u uit naar België. U reisde tussen 2018 en 2020 een aantal keer heen en weer tussen Noord-Macedonië en België. Nadat er cysten in uw hersenen werden ontdekt en u niet voldoende geld had om u verder te laten behandelen in uw thuisland, kwam u in oktober 2020 andermaal naar België en vroeg u asiel aan. U vreesde nog steeds vermoord te zullen worden door M. (...) en wenste ook niet meer terug te keren naar Noord-Macedonië omdat u er geen plaats had om te verblijven en u ook uw kinderen naar België wilde halen. Op 18 februari 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond omdat uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang was, de geloofwaardigheid van de herhaalde aanrandingen door uw broer en van uw relatie met en problemen met M. (...) ernstig op de helling stond, er in Noord-Macedonië afdoende nationale bescherming voorhanden is in het geval van werkelijke problemen met derden, alsook omdat uw gebrek aan onderkomen, uw wens om ook uw kinderen naar België te laten overkomen en uw medische problemen motieven betreffen die geen verband houden met de criteria uit de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Bij arrest van 6 december 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze weigeringsmotieven. U verliet België niet en verzocht op 27 april 2022 een tweede maal om internationale bescherming. U maakt hierbij duidelijk dat u geen nieuwe elementen heeft en dat de problemen die u reeds bij uw eerste asielerzoek aanhaalde nog steeds actueel zijn. Zo vreest u dat u zich bij een terugkeer naar Noord-Macedonië terug zal moeten prostitueren, heeft u nog steeds angst voor uw broer die u aangerand heeft en kampt u nog steeds met hersentumoren. Daarnaast heeft u ook veel psychische problemen. U gaat hiervoor naar een psycholoog en legt ter staving hiervan een ongedateerd attest neer van de Medische Praktijk de Leien in Antwerpen, waarin uw problemen en huidige situatie worden uitgelegd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet moet vooreerst worden opgemerkt dat het CGVS naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uit uw verklaringen en diverse medische attesten is immers gebleken dat u cysten in de hersenen heeft, waardoor u regelmatig hoofdpijn of soms een hevige druk in uw hoofd ervaart. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend. Zo werd u extra tijd gegeven om te antwoorden op vragen, kon u steeds signaleren wanneer iets niet duidelijk was, en mocht u om extra pauzes vragen wanneer u het lastig zou krijgen. De door u voorgehouden geheugenproblemen ten gevolge van uw medische situatie kon u niet staven, waardoor hiervoor ook geen passende steunmaatregelen gerechtvaardigd konden worden. Ook de later bij uw bij de RVV tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS ingediend beroep neergelegde medische stukken maakten geen gewag van geheugenproblemen. Hetzelfde geldt voor het psychologisch attest dat u bij uw tweede verzoek aanbrengt. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan aldus worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die een ander licht werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS inzake uw bijzondere procedurele noden en passende steunmaatregelen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw tweede verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt het CGVS in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart het CGVS het verzoek niet-ontvankelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. Zo herhaalt u dat u niet wenst terug te keren naar Noord-Macedonië omdat u zich dan opnieuw zal moeten prostitueren, omdat u nog steeds uw broer vreest die u aangerand heeft en omdat u nog altijd kampt met hersencysten (verklaring volgend verzoek ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 15.06.2022 vragen 13, 17, 20). U voegt weliswaar wel toe dat u ook veel psychische problemen heeft (ibidem vraag 13) en legt ter staving hiervan een attest van een psychologisch consulente neer. Echter wordt in dit attest nergens aangegeven wat voor psychische problemen u precies ervaart en wordt hierin voorts louter uw situatie in Noord-Macedonië beschreven en dat u tracht in België stabiele leefomstandigheden op te bouwen om in een veiliger omgeving te kunnen leven. De weergave van uw situatie in uw thuisland is louter gebaseerd op uw eigen verklaringen, waaraan ofwel geen geloof gehecht kon worden of die ofwel problemen vreemd aan de Conventie en aan

subsidiare bescherming betroffen. Aan dit attest kan dan ook geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in haar “Verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring” in wat zij omschrijft als een “annulatieberoep” in een eerste, en tevens enig, middel op de schending van “de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoekster vangt haar betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Vervolgens geeft zij aan:

“Rekening houdend met deze richtlijnen omtrent het vaststellen van tegenstrijdigheden en het belang ervan voor het bepalen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas, blijkt na toepassing ervan op de vele elementen in het administratieve en rechtsplegingsdossier duidelijk dat tegenpartij in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig, en bijgevolg haar asielaanvraag kennelijk ongegrond, zouden zijn. Tegenpartij had, bij een correcte invulling van de bewijslast in casu minstens een vrees voor vervolging dan wel voor het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingenconventie in hoofde van verzoekster dienen te weerhouden, of minstens twijfel - in welk geval zij verzoekster het voordeel van de twijfel had kunnen én moeten toekennen. De bestreden beslissing mist dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering en tegenpartij schendt de algemene en de bijzondere wettelijke motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.”

Verzoekster voert verder aan:

“Doordat het CGVS van oordeel is dat na het verhoor moet worden opgemerkt dat de door verzoekster haar feitenrelaas omtrent vrees voor repercussies onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Terwijl dat uit de beslissing van het CGVS de kern van het feitenrelaas van verzoekster niet wordt betwist, zelfs integendeel.

Zodat het CGVS op grond van de voorhanden verklaringen zonder twijfel het statuut van vluchteling had moeten toekennen aan verzoekster, minstens de subsidiare bescherming.

Tegenpartij meent dat de door verzoekster opgeworpen elementen in het feitenrelaas de algemene geloofwaardigheid van verzoekster op de helling zetten, meer bepaald omtrent de binnenkomst van verzoekster naar België en omtrent de aangehaalde problemen in Noord-Macedonië.

Door op deze manier in te gaan op de verklaringen van verzoekster, wordt het voor verzoekster quasi onmogelijk om een geloofwaardige verklaring af te leggen, temeer omdat achter elke vergissing of

vergetelheid of vaagheid slechte bedoelingen worden gezocht. Dit alles bewijst wederom dat er bewust wordt gezocht naar een stok om de hond te slaan."

Verzoekster geeft vervolgens opnieuw een uitgebreid overzicht van de door haar aangevoerde feiten en problemen met haar ex-echtgenoot, met M. en met haar broer. Verder biedt zij een verklaring voor het gegeven dat zij over deze laatste problemen niets zei bij de DVZ. Tevens doet zij gelden:

"Volgens de CVGR zou er afdoende nationale bescherming voorhanden zijn in Noord-Macedonië in het geval van werkelijke problemen met derden, maar feit is wel dat in de praktijk verzoekster de mogelijkheid om van enige bescherming te genieten, werd/wordt ontnomen door haar directe kring (lees: broer). Haar familieleden en meer in het bijzonder haar biologische broer, kennen politieagenten en andere personen binnen de instanties waardoor aan haar klachten geen gevolg werd/wordt gegeven.

Integendeel, haar broer komt op die manier juist te weten dat verzoekster een klacht zou hebben neergelegd tegen hem, met alle nadelige gevolgen van dien. Er kan niet ontkend worden dat in zo'n leefomstandigheid de waarden van de vrouw/slachtoffer miniem is.

Rechtvaardigheid in de omgeving is ver zoek.

Verzoekster had enkel een oom/nonkel bij wie ze terecht kon en die ze beschouwde als een veilige haven. Vermits de oom van verzoekster overleden is (stuk 4), kan verzoekster derhalve geen beroep meer doen op een familiaal netwerk.

Verzoekenster kwam voor een eerste keer eind april - begin mei 2018 naar België. Omdat verzoekster alhier ziek werd en een behandeling moest ondergaan voor galstenen, diende zij verplicht terug te keren naar Macedonië, omdat zij alhier een visum kort verblijf had en tevens niet de financiële middelen had om haar behandeling te bekostigen in België.

In de onderhavige zaak heeft verzoekster verschillende elementen aangevoerd om aan te tonen dat zij in Macedonië een reëel risico op ernstige schade oploopt en dat een terugkeer derhalve een schending van artikel 3 EVRM zou vormen.

Nogmaals dient herhaald te worden dat door het feit dat verzoekster gedwongen werd door haar ex-vriend en ook zijn biologische broer, om seks te hebben met andere mannen voor geld, zij thans getekend is voor het leven en in haar familiale kring gedegradeerd is tot een waardeloos persoon die geen rechten meer heeft.

Op een moeilijke vraag over haar angsten in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, antwoordde verzoekster onder meer dat zij het land van herkomst omwille van M. (...) had verlaten wegens problemen die zij had ondervonden nadat zij deze persoon ontvluchtte., nl. doodsb bedreigingen.

Verzoekster is momenteel ziek en zal bij haar terugkeer het slachtoffer worden van een schending van artikel 3 van het EVRM, gezien voormelde aangehaalde elementen. Verzoekster heeft immers cysten in haar hersenen en lijdt aan geheugenproblemen. Zij wordt momenteel in België behandeld voor haar ziekte. Ze heeft nog steeds afspraken. Verzoekster vreest dat zij geen (passende) behandeling zal kunnen krijgen indien zij naar Noord-Macedonië terugkeert, (stuk 3).

Verzoekster vreest dus om naar haar land van herkomst terug te keren omdat zij een oprechte vrees heeft en een reëel risico loopt op ernstige fysieke schade in het land van herkomst (Noord-Macedonië) en zij dus nog steeds vreest gedood te zullen worden door M. (...), omdat zij zich hier verder in België wenst te laten behandelen voor haar gezondheidsproblemen en omdat zij in haar land van herkomst geen plaats heeft om te verblijven.

Verzoekster wenst te benadrukken dat het feit dat zij geen bewijzen kan aanbrengen dat haar klachten niet serieus worden genomen, dat zij geen afdoende bescherming kan genieten, dat zij geen veilig onderkomen heeft in Noord-Macedonië, geen afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid.

Gezien de uitzonderlijke omstandigheden en de beperking die inherent zijn voor verzoekster om verklaring aan te tonen aan de hand van stukken, dient de bewijslast genuanceerd te worden. Verzoekster is in de onmogelijkheid het bewijs van de klachtneerlegging voor te leggen, aangezien de politie weigerde mee te werken en geenszins het nodige heeft gedaan ter neerlegging van de klachten jegens haar broer en M. (...). Zij stelt dan ook dat de bewijslast vervalt {the burden of the proof is discharged} indien zij een waarheidstrouwe verklaring aflegt van de feiten die zich hebben afgespeeld.

(...)

De nota stelt verder dat, gezien de situatie van verzoekster, de "adjudicators" de plicht delen om alle relevante feiten te onderzoeken. Deze plicht die op de "adjudicator rust wordt vervuld door:

- kennis te hebben van de objectieve situatie van het land van herkomst;*
- bekend zijn met alle relevante gegevens;*
- de feiten te analyseren welke substantieel zijn;*

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen negeert zijn geheel voormelde verantwoordelijkheid. De juistheid van alle door verzoekster aangehaalde feiten kan niet met zekerheid worden vastgesteld, maar de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas is van dien aard dat het voordeel van de twijfel kan worden toegekend.

Tot slot heeft verzoekster alle nodige stappen gezet om haar integratie te bewerkstelligen. Ze heeft ondertussen een certificaat behaald waaruit blijkt dat ze basis Nederlands heeft geleerd, om zo haar kansen te vergroten op de arbeidsmarkt en mee bij te dragen aan de maatschappij. (Stuk 5)

Verzoekster stelt bovendien dat zij thans kampt met ernstige medische problemen.

Op dit ogenblik is zij in behandeling voor de cysten in haar hersenen en dient zij opnieuw op consultatie bij de behandelende arts alhier in maart 2023, teneinde na te gaan of de cysten al dan niet op een positieve, dan wel negatieve wijze zijn geëvolueerd.

Ook op basis hiervan, dient zij het statuut van internationale bescherming te krijgen.”

Verzoekster verwijt verweerder verder dat deze de aangehaalde beginselen schendt door doelbewust een interpretatie van haar verklaringen te zoeken en te hanteren die speelt in haar nadeel, door elementen geïsoleerd te bekijken en door die elementen die haar geloofwaardigheid ten goede komen te negeren. In dit kader, vervolgt zij:

“In voorliggend geval had tegenpartij op een redelijke en logische wijze en op basis van de elementen uit het administratieve dossier minstens een interpretatie aan verzoeksters verklaringen kunnen geven waardoor zij niet, of minder uitgesproken, tegenstrijdig zouden blijken. Het is echter uitermate onredelijk de algemene geloofwaardigheid van verzoekster en de gegrondheid van haar vrees voor ernstige schade integraal te laten afhangen van slechts enkele elementen, in plaats van het gehele dossier. Uit dergelijke vaststelling kan dan ook enkel afgeleid worden dat tegenpartij op onrechtmatige wijze en door middel van een puristische interpretatie over minor details tegenstrijdigheden heeft pogen bloot te leggen in verzoekers verklaringen met als enige bedoeling haar geloofwaardigheid te ondergraven.

Verder getuigt het ook niet van behoorlijk bestuur dat tegenpartij in de bestreden beslissing eenzijdig focust op dergelijke, verklaarbare, tegenstrijdigheden/vaagheden, zonder dat uit de bestreden beslissing naar voren komt dat zij ook maar enige aandacht gehad heeft voor de omstandige gedetailleerde en coherente verklaringen van verzoekster over de kern van haar asielrelaas. In de bestreden beslissing blijft volledig ongemotiveerd waarom tegenpartij geen aandacht schonk aan de vele cruciale details van haar relaas, waarover hij consistent, geloofwaardig en zonder de minste tegenstrijdigheid verklaringen aflegt.

In tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, is verzoekster dan ook omtrent de meest cruciale elementen van haar asielrelaas in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig, te meer daar haar verklaringen daaromtrent ruimschoots bevestigd worden door algemeen gekende feiten. Door hiervan in de bestreden zelfs geen melding te maken, en er dus in haar besluitvorming geen rekening mee te houden, schendt tegenpartij haar motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Op basis van verzoeksters verklaringen in het kader van haar huidige asielaanvraag en alle in het administratieve dossier aanwezige elementen, dient tegenpartij dan ook te erkennen dat verzoekster aan de op haar rustende bewijslast, die plaats laat voor kleine contradicties over niet doorslaggevende details en geen bewijs vereist die elke vorm van twijfel uitsluit, heeft voldaan en de feiten van haar huidige asielrelaas en de mogelijkheid van vervolging of onmenselijke behandeling aannemelijk heeft gemaakt, aangezien zij een coherent en in het algemeen geloofwaardig asielrelaas dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet en in de mate van het mogelijke bewijzen aangebracht van de feiten die zij aanhaalt.”

Verzoekster stelt nog:

“De bestreden beslissing mist vooreerst motieven die feitelijk en juridisch afdoende zijn om de bestreden beslissing te kunnen dragen en schendt zowel de algemene uitdrukkelijke motiveringsplicht als de bijzondere zoals bepaald in de artikelen 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Door daarnaast in de bestreden beslissing niet zorgvuldig alle voorhanden zijnde elementen af te wegen en te betrekken bij haar besluitvorming, geen rekening te houden met de relevantie van de details voor verzoeksters vrees voor ernstige schade en een overmatig groot gewicht toe te kennen aan verklaringen over enkele niet-substantiële details, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en bijgevolg ook haar motiveringsplicht.

2.2. Verzoekster heeft dan ook ontegensprekelijk in de mate van het mogelijke bewijsstukken aangebracht om haar verklaringen in het kader van haar asielrelaas te ondersteunen. Bijgevolg heeft zij de bewijslast vervuld die op haar rust en getuigt de overweging van tegenpartij dat verzoekster ongeloofwaardig zou zijn bij gebrek aan bewijsstukken van een schending van de motiveringsplicht.

2.3. Tot slot blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom verzoekster ook het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd wordt. Tegenpartij beperkt zich tot een conclusie dat verzoekster “niet in aanmerking [komt] voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”, zonder dat zij daar afdoende argumenten voor aandraagt. Tegenpartij wijdt zelfs geen woord aan de motivering van haar weigering verzoekster de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut volstaat daartoe niet. Dezelfde feiten waarover verzoekster verklaringen aflegde tot het bekomen van het vluchtelingenstatuut, dienen immers aan de definitie van de subsidiaire bescherming getoetst worden, die volledig verschillende wettelijke toepassingsvoorwaarden heeft.

Tegenpartij negeert deze 'algemeen bekende feiten' en ondermijnt ten gevolge daarvan ten onrechte verder de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen dat haar vrees om bij een terugkeer naar Macedonië minstens een reëel risico te lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling, waarvoor de artikelen 48/3 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet en de Vluchtelingenconventie bepalen dat er bescherming tegen geboden dient te worden.

Uit de bestreden beslissing valt niet op te maken hoe tegenpartij tot de conclusie komt dat er geen sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade, wat de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut zou verantwoorden. Verzoekster heeft dan ook geen enkele inzicht verworven in de weigeringsmotieven, noch kan zij opmaken hoe ze er eventueel nuttig rechtsmiddelen tegen zou kunnen aanwenden, zodat zelfs het normdoel van de motiveringsplicht niet vervuld is.

Tegenpartij toont dan ook onvoldoende aan waarom verzoekster geen 'reëel risico op ernstige schade' zou lopen bij een terugkeer naar haar land van herkomst, noch of dit zelfs maar onderzocht werd, terwijl artikelen 48/4 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet haar daar wettelijk toe verplichten.

Nochtans heeft verzoekster aan haar bewijsplicht voldaan en blijkt uit haar verklaringen tijdens het gehoor voor tegenpartij en uit de 'algemeen gekende feiten' waarover onder meer de hoger aangehaalde objectieve bronnen berichten, dat zij weldegelijk minstens een reëel risico op ernstige schade mag vrezen bij een terugkeer naar haarland van herkomst, waarvoor de artikelen 48/2, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet in bescherming voorzien.

Tegenpartij schendt op dit punt de genoemde wetsartikelen, de materiële en formele motiveringsplicht en de bestuurlijke zorgvuldigheidsplicht."

Verzoekster concludeert:

"Concluderend mag dan ook gesteld worden dat verzoekster haar volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover zij kennis heeft te hebben vermeld. Haar verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. Zij heeft de gegrondheid van haar vrees voor ernstige schade dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoeker als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Tegenpartij had minstens dienen te erkennen dat er 'zwaarwegende gronden' bestaan om aan te nemen dat verzoekster 'wanneer zij naar zijn land van herkomst terugkeert', 'een reëel risico op ernstige schade' zou lopen en haar bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus had moeten toekennen.

Door haar dat daarentegen in de bestreden beslissing elk van beide beschermingsstatuten te weigeren, schendt tegenpartij de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5, 52, §2, 57/6, 2de lid, 62 en 77 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de voorgaande bepalingen/ Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden."

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

"1. In hoofddorde, de bestreden beslissing te hervormen, zoals bepaald in artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet, en haar:

(a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

(b) zo de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komen voor het statuut van vluchteling, haar de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen;

2. In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar statuut van vluchteling of er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft, in de zin van artikel 39/76 §2 van de Vreemdelingenwet."

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. Medische attesten van verzoekster

4. Overlijdensakte van de nonkel van verzoekster

5. Certificaat Vlaamse Gemeenschap - Koninkrijk België – Departement onderwijs en vorming".

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), dewelke op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt door verzoekster bijgevolg niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoekster toont evenmin aan dat of op welke wijze artikel 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de taal die bij de procedures voor verweerder, voor de Raad en voor de Raad van State wordt gebruikt, *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit artikel door verzoekster niet op dienstige wijze uiteengezet.

Artikel 52 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven met ingang van 22 maart 2018. Hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn door de bestreden beslissing die dateert van 28 juni 2022 kan aldus niet worden ingezien en wordt door verzoekster niet uitgewerkt. Bijgevolg wordt ook deze schending door verzoekster niet dienstig aangevoerd.

Op welke bepaling verzoekster precies duidt waar zij zich beroept op de schending van “*artikel 57/6, 2de lid*” van de Vreemdelingenwet, blijkt verder niet uit verzoeksters betoog in het onderhavige verzoekschrift en kan niet worden ingezien. Evenmin valt uit het verzoekschrift af te leiden waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt ook de schending van dit artikel door verzoekster niet op dienstige wijze aangevoerd.

Artikel 77 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Hij die wetens en willens een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie helpt of poogt te helpen het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, binnen te komen of aldaar te verblijven, dan wel erdoor te reizen, zulks in strijd met de wetgeving van deze Staat, hetzij in de handelingen die de binnenkomst, de doorreis of het verblijf voorbereid hebben of ze vergemakkelijkt hebben, hetzij in de feiten die ze voltooid hebben, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete van zeventienhonderd euro tot zesduizend euro, of met een van die straffen alleen.

Het eerste lid is niet van toepassing indien de hulp voornamelijk om humanitaire redenen verleend wordt.” Verzoekster duidt hoegenaamd niet, en er kan op generlei wijze worden ingezien, hoe deze bepaling *in casu* en door verweerder zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg beroept zij zich niet op dienstige wijze op de schending van dit artikel.

Artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is verder een overgangsbepaling die betrekking heeft op de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van asielverzoeken die worden behandeld volgens de asielprocedure die van toepassing was voor de inwerkingtreding van de voormelde wet. Hoe deze bepaling *in casu* geschonden zou kunnen zijn, kan niet worden ingezien en wordt door verzoekster niet uitgewerkt. Bijgevolg wordt ook deze schending te dezen niet op dienstige wijze aangehaald.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet moet vooreerst worden opgemerkt dat het CGVS naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uit uw verklaringen en diverse medische attesten is immers gebleken dat u cysten in de hersenen heeft, waardoor u regelmatig hoofdpijn of soms een hevige druk in uw hoofd ervaart. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend. Zo werd u extra tijd gegeven om te antwoorden op vragen, kon u steeds signaleren wanneer iets niet duidelijk was, en mocht u om extra pauzes vragen wanneer u het lastig zou krijgen. De door u voorgehouden geheugenproblemen ten gevolge van uw medische situatie kon u niet staven, waardoor hiervoor ook geen passende steunmaatregelen gerechtvaardigd konden worden. Ook de later bij uw bij de RVV tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS ingediend beroep neergelegde medische stukken maakten geen gewag van geheugenproblemen. Hetzelfde geldt voor het psychologisch attest dat u bij uw tweede verzoek aanbrengt. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan aldus worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die een ander licht werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS inzake uw bijzondere procedurele noden en passende steunmaatregelen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door in het verzoekschrift eenvoudigweg opnieuw en op algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wijze te herhalen dat zij cysten in haar hersenen heeft en aan geheugenproblemen zou lijden, ontkracht zij de voormelde motieven namelijk hoegenaamd niet.

De medische attesten die verzoekster bij het verzoekschrift voegt dateren voorts allemaal uit de periode van 2020 tot maart 2021. Een deel van deze attesten gaat niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het onmogelijk is hun inhoud na te gaan. De overige attesten bevatten verder geen elementen waaruit er kan worden afgeleid dat verzoekster zou hebben geleden of zou lijden aan geheugenproblemen. Dat verzoekster aan geheugenproblemen zou lijden, wordt door verzoekster aldus op generlei wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster, zoals zij zelf aanvoert in en staat aan de hand van de stukken bij het verzoekschrift, klaarblijkelijk in staat is om met succes de lessen Nederlands te volgen in België.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Zij vergenoegt zich immers tot het uiten van de voormelde, louter algemene beweringen. Zij toont niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar medische en/of haar vermeende geheugenproblemen van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden. Evenmin toont zij aan dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en/of de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Verzoekster gaf bij de aanvang van haar procedure, in de vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit haar verklaring volgend verzoek blijkt daarenboven dat het gehoor bij de DVZ op normale wijze is verlopen en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoekster enig bezwaar tegen het plaatsvinden van dit gehoor. Uit de inhoud van haar verklaring volgend verzoek blijkt bovendien dat verzoekster tijdens dit gehoor in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekster niet concreet aantoonst of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen

zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.4. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het licht van voormeld wetsartikel, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht aangegeven:

“Op 18 februari 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond omdat uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang was, de geloofwaardigheid van de herhaalde aanrandingen door uw broer en van uw relatie met en problemen met M. (...) ernstig op de helling stond, er in Noord-Macedonië afdoende nationale bescherming voorhanden is in het geval van werkelijke problemen met derden, alsook omdat uw gebrek aan onderkomen, uw wens om ook uw kinderen naar België te laten overkomen en uw medische problemen motieven betreffen die geen verband houden met de criteria uit de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Bij arrest van 6 december 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze weigeringsmotieven.

(...)

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw tweede verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt het CGVS in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart het CGVS het verzoek niet-ontvankelijk. Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. Zo herhaalt u dat u niet wenst terug te keren naar Noord-Macedonië omdat u zich dan opnieuw zal moeten prostitueren, omdat u nog steeds uw broer vreest die u aangerand heeft en omdat u nog altijd kampt met hersencysten (verklaring volgend verzoek ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 15.06.2022 vragen 13, 17, 20). U voegt weliswaar wel toe dat u ook veel psychische problemen heeft (ibidem vraag 13) en legt ter staving hiervan een attest van een psychologisch consulente neer. Echter wordt in dit attest nergens aangegeven wat voor psychische problemen u precies ervaart en wordt hierin voorts louter uw situatie in Noord-Macedonië beschreven en dat u tracht in België stabiele leefomstandigheden op te bouwen om in een veiliger omgeving te kunnen leven. De weergave van uw situatie in uw thuisland is louter gebaseerd op uw eigen verklaringen, waaraan ofwel geen geloof gehecht kon worden of die ofwel problemen vreemd aan de Conventie en aan subsidiaire bescherming betroffen. Aan dit attest kan dan ook geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan.

Waar zij in haar verzoekschrift nagenoeg integraal de argumentatie herneemt die was opgenomen in het verzoekschrift dat zij reeds in het kader van haar vorige verzoek om internationale bescherming voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen indiende en dat gekend is bij de Raad onder het rolnummer RvV 258 818, dient immers te worden opgemerkt dat verzoekster haar voorliggende verzoek om internationale

bescherming en het onderhavige verzoekschrift niet kan aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de vaststellingen die werden gedaan in het kader van haar vorige verzoek om internationale bescherming. Deze elementen maakten reeds het voorwerp uit en werden reeds in rekening gebracht in het kader van de beoordeling die inzake het voormelde beroep geschiedde door de Raad bij beschikking en, vervolgens, bij het arrest nr. 264 954 van 6 december 2021. Verzoekster diende tegen dit arrest geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Derhalve geniet dit arrest te dezen kracht en gezag van gewijsde. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming.

Voor het overige laat verzoekster de voormelde motieven inhoudelijk geheel onverlet. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift daarnaast andermaal benadrukt dat zij tot op heden medisch en psychisch wordt opgevolgd en behandeling behoeft en waar zij opnieuw beweert dat dergelijke behandeling in haar land van herkomst niet voorhanden zou zijn, dient verder te worden opgemerkt dat reeds in het kader van haar voorgaande verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde of aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen toegang zou hebben tot de nodige gezondheidszorg, dat verzoekster niet aantoonde of aannemelijk maakt dat haar aangevoerde medische en psychische problemen in haren hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren en dat verzoekster evenmin aantoonde of aannemelijk maakt dat dergelijke vervolging of een eventueel gebrek aan behandeling enig verband zou vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden of zou kunnen lijden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Tevens werd er opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoekster zich voor wat de beoordeling van deze elementen betreft dient te richten tot de geëigende procedure overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster reikt in het kader van haar heden voorliggende, volgende verzoek om internationale bescherming geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de indertijd gedane beoordeling.

Waar verzoekster verder doet gelden dat de oom die haar in het verleden hielp heden zou zijn overleden en beweert dat zij daardoor geen beroep meer zou kunnen doen op een familiaal netwerk in haar land van herkomst, dient verder te worden opgemerkt dat verzoekster dit overlijden niet staakt aan de hand van enig overtuigend bewijsstuk. Het document dat zij ter staving hiervan als bijlage 4 bij het verzoekschrift voegt, betreft immers een fotokopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van zulke fotokopieën, kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht. Daarenboven gaat dit document niet vergezeld van een voor eensluidende verklaring, zodat het onmogelijk is om de inhoud van dit stuk na te gaan. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat de oom die haar in het verleden hielp zou zijn overleden, reeds tijdens verzoeksters vorige verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat verzoekster, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar problemen met haar broer, daarnaast bij haar moeder terecht zou kunnen. Tevens werd vastgesteld dat verzoekster heel wat zelfredzaamheid aan de dag legde. Verder werd geoordeeld dat verzoeksters vermeende gebrek aan verblijfplaats een motief van louter sociaaleconomische aard is en op zich geen enkel verband houdt met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en met de criteria inzake de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster reikt in dit kader andermaal geen enkel element of gegeven aan dat afbreuk zou kunnen doen aan de beoordeling die geschiedde in het kader van haar voorgaande verzoek om internationale bescherming.

In zoverre verzoekster in het voorliggende verzoekschrift daarnaast benadrukt dat zij alle nodige stappen heeft gezet *“om haar integratie te bewerkstelligen”* en ter staving hiervan verwijst naar de stukken die als bijlage 5 bij het verzoekschrift worden gevoegd, dient tot slot te worden opgemerkt dat dit geen elementen betreffen op grond waarvan er kan worden overgegaan tot de toekenning van internationale bescherming aan verzoekster. Deze elementen zijn *an sich* immers niet relevant bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster, er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die toelaten om louter op grond van dergelijke overwegingen een internationale beschermingsstatus te verlenen aan verzoekster en de Raad heeft te dezen niet de bevoegdheid om op deze basis een verblijfsrecht toe te kennen aan verzoekster.

3.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoekster geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.6. Verzoekster duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen niet dienstig aangevoerd.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT